วารสารเพลงดนตรี
MUSIC JOURNAL
Volume 22 No. 7
March 2017
ISSN 0858-9038

Inspirational Music Teachers

ศิลปินนักปั้น ผู้รังสรรค์ประติมากรรม

Music Journal Love Contest Winners

Austro Hungarian Connections

9 770858 922076

วารสารเพลงดนตรี
MUSIC JOURNAL
Volume 22 No. 7
March 2017

Editor's Talk

สวัสดีผู้อ่านเพลงดนตรีทุกท่าน

ขอต้อนรับผู้อ่านในเดือนมีนาคม ๒๕๖๐ ด้วยภาพประติมากรรมชิ้นใหม่ล่าสุดของวิทยาลัย หากท่านผู้อ่านพลิกกลับไปดูหน้าปก แล้วลองทายดูว่าเป็นนักดนตรีท่านใด... หาคำตอบพร้อมแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงานได้ในบทสัมภาษณ์อาจารย์วัชระ ประยูรคำ ศิลปินผู้รังสรรค์ผลงาน โดยงานชิ้นนี้เป็นหนึ่งในประติมากรรมทั้งหมด ๔ ชิ้น ที่จะตั้งอยู่ในสวนนักดนตรี

เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ทางวารสารเพลงดนตรีได้จัดกิจกรรม Music Journal Love Contest ต้อนรับเดือนแห่งความรัก ซึ่งได้ประกาศผลผู้ชนะเมื่อปลายเดือนที่ผ่านมา เชิญผู้อ่านมารู้จักกับน้องๆ ผู้ชนะการประกวดได้จากคอลัมน์บทสัมภาษณ์

ผู้อ่านที่พลาดการแสดงเดี่ยวเปียโนของ ผศ.ดร.เอริ นาคากาวา ประชันกับวงทีพีโอ เมื่อเดือนมกราคม และคอนเสิร์ตต่างๆ เชิญติดตามบรรยากาศได้ในบทรีวิว

สำหรับด้าน Music Theory ผู้อ่านที่สงสัยว่า ดนตรีในสมัยกรีกโบราณ มีระบบการเรียนรู้ทางทฤษฎีดนตรีอย่างไร พลิกไปอ่านบทความจากอาจารย์วาเลรี รีซาเยฟ

นอกจากนี้ บทความสาระทางดนตรีที่หลากหลายจากนักเขียนประจำ ทั้ง Music Business และ The Bach Journey พร้อมให้ผู้อ่านติดตามเช่นเคยค่ะ

ดวงฤทัย โพคะรัตน์ศิริ

เจ้าของ
วิทยาลัยดุริยางคศิลป์
มหาวิทยาลัยมหิดล
บรรณาธิการบริหาร
สุกรี เจริญสุข
ที่ปรึกษากองบรรณาธิการ
สนอง คลังพระศรี
ผู้ช่วยบรรณาธิการ
ดวงฤทัย โพคะรัตน์ศิริ
Kyle Fyr
นิธิมา ชัยชิต

กองบรรณาธิการ
นพีสี เรเยส
พงศ์สิต การย์เกรียงไกร
ฝ่ายภาพ
คนึงนิจ ทองใบอ่อน
ฝ่ายศิลป์
จรูญ กะการดี
นรเศรษฐ์ รังหอม
พิสูจน์อักษรและรูปเล่ม
ธัญญวรรณ รัตนภพ

เว็บมาสเตอร์
ภรณ์ทิพย์ สายพานทอง
ฝ่ายสมาชิก
สรวิทย์ ปัญญากุล
สำนักงาน
วิทยาลัยดุริยางคศิลป์
มหาวิทยาลัยมหิดล
(วารสารเพลงดนตรี)
๒๕/๒๕ ถนนพุทธมณฑลสาย ๔
ตำบลศาลายา อำเภอพุทธมณฑล
จังหวัดนครปฐม ๗๓๑๗๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๘๐๐ ๒๕๒๕-๓๔
ต่อ ๓๑๑๓
โทรสาร ๐ ๒๘๐๐ ๒๕๓๐
musicmujournal@gmail.com
พิมพ์ที่
หยินหยางการพิมพ์
โทรศัพท์ ๐ ๒๙๐๓ ๘๖๓๖
จัดจำหน่าย
ร้านค้าวิทยาลัยดุริยางคศิลป์
โทรศัพท์ ๐ ๒๘๐๐ ๒๕๒๕-๓๔
ต่อ ๒๕๐๔, ๒๕๐๕

กองบรรณาธิการขอสงวนสิทธิ์ในการพิจารณาคัดเลือกบทความลงตีพิมพ์โดยไม่ต้องแจ้งให้ทราบล่วงหน้า สำหรับข้อเขียนที่ได้รับการพิจารณา กองบรรณาธิการขอสงวนสิทธิ์ที่จะปรับปรุงเพื่อความเหมาะสม โดยรักษาหลักการและแนวคิดของผู้เขียนแต่ละท่านไว้ ข้อเขียนและบทความที่ตีพิมพ์ ถือเป็นทัศนะส่วนตัวของผู้เขียน กองบรรณาธิการไม่จำเป็นต้องเห็นด้วย และไม่ขอรับผิดชอบบทความนั้น

สารบัญ
Contents

Dean's Vision

04
ประติมากรรมศิลปินชาวบ้าน
สมบัติ สิมหล้า
สุกรี เจริญสุข
(Sugree Charoensook)

H.M. the King's Compositions

08
สาระน่ารู้เกี่ยวกับ
เพลงพระราชนิพนธ์
(ตอนที่ ๕)
กิตติ ศรีเปารยะ
(Kitti Sripaurya)

Music Theory

32
How the Greeks
Understood a Sound and
Their Solmization System
Valeriy Rizayev
(วาเลรี รีซาเยฟ)

Music Education

34
การประยุกต์ทฤษฎีการ
พัฒนาการของเพียเจต์
สู่การพัฒนาทักษะทางด้าน
ดนตรีของเด็กปฐมวัย
(บทที่ ๒)
น้อยทิพย์ เฉลิมแสนยากร
(Noithip Chalermsanyakorn)
ศศิรักษ์ เอี่ยมพิชัยฤทธิ์
(Sasiluck lamphichairit)
ณัฐิดา นุ่มปราณี
(Nuttida Numpranee)

Music Business

38
การจัดการการเงินกับธุรกิจ
ดนตรี
วิเคราะห์งบการเงินอย่างง่าย
โดยการใช้อัตราส่วนทางการเงิน
(ตอนที่ ๑)
ภาวัต อุปถัมภ์เชื้อ
(Pawat Ouppathumchua)

Voice Performance

40
Diving Into the Unknown
First Lesson - Part 2:
Flamenco Dance (1)
Haruna Tsuchiya
(ฮารุนะ ซึชิยะ)

International Relations

44
International Relations
Visit to Tokyo, Japan
November 13-20, 2016
Joseph Bowman
(โจเซฟ โบว์แมน)

The Bach Journey

46
ตามรอยเส้นทาง Bach
(ตอนที่ ๒)
ฮิโรชิ มะซึชิม่า
(Hiroshi Matsushima)

Interview

50
วัชระ ประยูรคำ ศิลปินนักปั้น
ผู้รังสรรค์ประติมากรรม
สร้างแรงบันดาลใจ
รอบวิทยาลัยดุริยางคศิลป์
ปิยะพงศ์ เอกรังษี
(Piyapong Ekrangsi)

54
Music Journal
Love Contest Winners
นิธิมา ชัยชิต (Nitima Chaichit)

Review

58
Performers (') Present
Symposium at Yong Siew Toh
Conservatory of Music
October 27-30, 2016
Joseph Bowman
(โจเซฟ โบว์แมน)

60
Austro Hungarian Connections
อรปวีณ์ นิติศฤงคาริน
(Onpavee Nitisingkarin)

64
La Vie En Rose
และบทเพลงสร้างกำลังใจ
ทหารกลางสมรภูมิ
กฤตยา เชื่อมวราศาสตร์
(Krittaya Chuamwarasart)

Alumni News and Notes

66
ศรัณยา วีระวัฒน์
ซาวด์เอ็นจิเนียร์หญิงระดับมืออาชีพ
ที่มีอยู่น้อยนิดในเมืองไทย
ปรีดี ตันสุวรรณ
(Preedee Tansuwan)

ประติมากรรมศิลปินชาวบ้าน **สมบัติ สิมหล้า**

เรื่อง: สุกรี เจริญสุข (Sugree Charoensook)
คณบดีวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

สมบัติ สิมหล้า เป็นหมอแคนตาบอดมาตั้งแต่กำเนิด เกิดเมื่อวันจันทร์ที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๐๖ เป็นชาวอำเภอบรบือ จังหวัดมหาสารคาม พ่อชื่อปอง สิมหล้า เป็นหมอแคน แม่ชื่อบุตร สิมหล้า มีอาชีพเป็นชาวนา มีพี่น้องร่วมท้อง ๖ คน ไม่มีใครสืบทอดอาชีพเป็นหมอแคนหรือหมอลำ นอกจากสมบัติ สิมหล้า ได้เดินบนเส้นทางของหมอแคนและทำมาหากินกับหมอลำ

เนื่องจากสมบัติ สิมหล้า เป็นเด็กตาบอดจึงไม่มีโอกาสเรียนหนังสือในโรงเรียน ยิ่งอยู่ในชนบทด้วยแล้ว ความเชื่อเรื่อง "เวรกรรมแต่ปางก่อน" ทำให้เด็กที่พิการทางตาอย่างสมบัติ สิมหล้า ก็มีโอกาสน้อยลงไปด้วย แต่คนตาบอดอย่างสมบัติ สิมหล้า ก็ไม่ยอมแพ้ต่อโชคชะตา เมื่ออยู่บ้านก็ได้ฟังพ่อเป่าแคนทั้งวันและทุกวัน จึงได้ใช้โอกาสเรียนรู้จากการฟังเสียงแคนที่พ่อเป่าตั้งเด็กๆ และฟังเสียงทุกๆ เสียงที่อยู่รอบๆ ตัว

เพราะเป็นเด็กตาบอด สมบัติ สิมหล้า ก็เหลือการเรียนรู้จากการฟังเสียงทางหูเป็นหลัก หูจึงพัฒนาได้รวดเร็วกว่าเด็กธรรมดา ทำสมบัติ สิมหล้า ใช้หูเป็นหลักในการรับรู้และสื่อสาร สมบัติ สิมหล้า ฟังเสียงทุกเสียงและเลียนแบบเสียงเหล่านั้นด้วยความสนุกสนาน เมื่ออายุได้ ๖ ขวบ พ่อได้นำสมบัติ สิมหล้า ไปฝากกับหมอแคนที่มีฝีมือและมีชื่อเสียง คือ หมอแคนทองจันทร์ ซึ่งเป็นหมอแคนที่เล่นกับหมอลำอยู่ที่อุบลราชธานี

หมอแคนทองจันทร์สอนให้สมบัติ สิมหล้า ฟังและจำเสียง แล้วให้เป่าตาม ต่อมาก็ได้ไปฝึกกับหมอลำคำพัน ฝนแสนห่า และหมอลำวิรัช ม้าแข่ง ที่อำเภอประทาย นครราชสีมา และได้มีโอกาสเป่าแคนออกงานครั้งแรกในงานบวชที่อำเภอประทาย จนกระทั่งได้เป็นหมอแคนประจำวงหมอลำ

หลังจากติดตามและเป็นหมอแคนประจำวงหมอลำอยู่ ๕-๖ ปี ในปี พ.ศ. ๒๕๑๙ สมบัติ สิมหล้า อายุ ๑๓ ปี ได้สมัครเข้าประกวดเป่าแคนในงาน "มรดกอีสาน" จัดโดยวิทยาลัยครูมหาสารคาม สมบัติ สิมหล้า เลือกเป่าลายใหญ่ ลายน้อย และลายสุดสะแนน ได้เข้ารอบสุดท้าย ๓ คน คือ หมอแคนสุดใจ ได้ลำดับที่ ๓ ส่วนหมอแคนทองพูนกับหมอแคนสมบัติ สิมหล้า ได้คะแนนเท่ากัน ก็ต้องแข่งกันใหม่

ในรอบ ๒ คนสุดท้าย สมบัติ สิมหล้า ได้อวดการเป่าแคนเลียนเสียงเครื่องดนตรีต่างๆ เช่น กีตาร์ ซอ เป่าเพลงเพื่อชีวิต และเป่าเพลงสากล เมื่อเป่าเพลงสากลได้ ๓-๔ เพลง ก็ได้รับเสียงปรบมือจากผู้ชมมากมาย จนคว้าได้รางวัลที่ ๑ ไปครอง ใน พ.ศ. ๒๕๒๑ สมบัติ สิมหล้า อายุ ๑๕ ปี ได้เข้าร่วมการประกวดเป่าแคนในงาน "สาวผู้ดีที่ราบสูง" จัดขึ้นที่วิทยาลัยคณาสวัสดิ์ (ปัจจุบันเป็นพื้นที่ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม) สมบัติ สิมหล้า ก็ได้รางวัลที่ ๑ ซึ่งสมบัติ สิมหล้า ก็ได้เข้าประกวดในเวทีการแข่งขันอีกหลายๆ เวที ทุกเวทีก็จะได้รางวัลที่ ๑ เสมอ จนได้รับฉายาว่า "หมอแคนนิ้วทอง" และเป็น "แชมป์ตลอดกาล"

ด้วยฝีมือที่ยอดเยี่ยมในการเป่าแคนของสมบัติ สิมหล้า ทำให้เขากลายเป็นหมอแคนที่โด่งดัง เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง ได้รับเชิญไปแสดงกับวงดนตรีต่างๆ ทั้งในและต่างประเทศ เช่น วงฟองน้ำของบรู๊ซ แกสตัน (Bruce Gaston) วงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทย (Thailand Philharmonic Orchestra) วงแมนฮัตตันแจ๊สควอเต็ต (Manhattan Jazz Quartet) และวงบางกอกพาราไดซ์ สมบัติ สิมหล้า ยังได้รับเชิญเป็นวิทยากรบรรยายและเป่าแคนสอนเด็กให้แก่สถาบันต่างๆ ทั่วประเทศ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๕ สมบัติ สิมหล้า ได้รับรางวัลของมูลนิธิอาจารย์สุกรี เจริญสุข โดยการสนับสนุนจากมูลนิธิตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย เป็นการเชิดชูผู้กระทำความดีในสาขาดนตรี

สมบัติ สิมหล้า มีความผูกพันกับวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล มาหลายปี ร่วมการแสดงในเทศกาลและมหกรรมดนตรีพื้นบ้าน งานสมโภชบัณฑิต งานบันทึกเสียงหมอลำ หมอแคน ชุดผู้เฒ่าหัวดกหมอน ร่วมแสดงในงานเปิดสัมมนา

พิพิธภัณฑ์อุษาคเนย์ เป็นต้น

เมื่อมีโครงการสร้างสวนศิลปินพื้นบ้าน ซึ่งอยู่บนพื้นที่ด้านตะวันออกเฉียงใต้ของอาคารมหิดลสิทธาคาร ก็มีการเลือกสรรศิลปินจากภูมิภาคต่างๆ ของไทยเพื่อสร้างเป็นประติมากรรม ชื่อสมบัติ สิมหล้า ได้ถูกเสนอว่าเป็นหมอแคนที่สุดยอดแห่งยุคปัจจุบัน เป็นหมอแคนที่ไม่มีใครเสมอเหมือน ไม่ว่าจะเป็นฝีมือเพลงเก่าลายโบราณ เพลงใหม่ เพลงสมัยนิยม และที่สำคัญก็คือ สามารถที่จะสร้างลายใหม่ขึ้นได้ โดยไม่ต้องวนเวียนอยู่กับลายเก่าๆ แต่สามารถสร้างผลงานที่เป็นลายใหม่ให้ไพเราะงดงาม อาทิ ลายรถไฟ

สมบัติ สิมหล้า มีความสามารถเฉพาะตัวในการเลียนเสียงเครื่องดนตรีต่างๆ จากเสียงที่ได้ยิน โดยการเป่าแคนเลียนแบบ ซึ่งเป็นหมอแคนที่ได้สร้างสีสันของเสียงแคนให้แตกต่างไปจากเดิม ไม่เคยมีหมอแคนที่สามารถทำได้อย่างนี้มาก่อน นอกจากนี้ สมบัติ สิมหล้า ยังสามารถที่จะทำเลียนเสียงหมาเห่า หมากัดกัน เสียงระฆัง เสียงหวูดรถไฟ เป็นต้น ที่นอกเหนือจากการเป่าแคน

สมบัติ สิมหล้า เป็นหมอแคนเล่นคู่กับหมอลำ คำว่าหมอหรือขึ้นชื่อว่าหมอคือผู้รู้ในศาสตร์ด้านต่างๆ ผู้ที่มีความชำนาญเชี่ยวชาญเฉพาะเรื่อง เช่น หมอแคน หมอลำ หมองู หมอผี หมอขวัญ หมอความ หมอดู หมอนวด หมอยา หมอรักษา หมอเสน่ห์ หมอน้ำมัน หมอตำแย และหมอเฒ่า แต่ในปัจจุบันเมื่อพูดถึงหมอก็จะมีเฉพาะหมอยาและหมอรักษาเท่านั้น ที่ดูแล้วเป็นอาชีพที่มีฐานะสูงส่งกว่าหมออื่นๆ ซึ่งหมอที่มีอาชีพอื่นๆ ได้กลายเป็นหมอที่ด้อยราคาหรือด้อยความน่าเชื่อถือเมื่อเปรียบเทียบกับหมอยาและหมอรักษา

ปัจจุบัน เมื่อพูดถึงอาชีพของ “หมอ” ก็จะหมายถึงหมอยาและหมอรักษา ไปโดยปริยาย

ประติมากรรมสมบัติ สิมหล้า ศิลปินชาวบ้าน

คณะกรรมการบริหารวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้คัดเลือกศิลปินพื้นบ้านจำนวน ๔ คน รวมสุดยอดจากศิลปินชาวบ้านทั้ง ๔ ภาค เพื่อที่จะปั้นประติมากรรมลักษณะการ์ตูน ภาพล้อด้วยความเคารพ ล้อด้วยอารมณ์ขัน ดูขำๆ อำๆ แต่มีความเลื่อมใสศรัทธาซ่อนอยู่ให้คนระลึกถึง ทั้งๆ ที่สมบัติ สิมหล้า เป็นหมอแคนที่ยังมีชีวิตอยู่เพียงคนเดียว

ทำไมต้องเป็นประติมากรรมรูปปั้นสมบัติ สิมหล้า เพราะสมบัติ สิมหล้า เป็นหมอแคนที่เก่งมากที่สุดแห่งยุค ซึ่งไม่เคยมีการปั้นหมอแคนที่เป็นคนจริงๆ ที่ยังมีชีวิตอยู่แบบนี้มาก่อน โดยทั่วไปแล้วจะมีรูปปั้นเครื่องดนตรีที่เป็นแคน มีรูปวาดฝาผนังถ้ำ วัดที่เกี่ยวกับแคน เมื่อนำหมอแคนมาสร้างเป็นประติมากรรม จึงมีพลังสูงมาก เท่และสง่างาม คนอยากสัมผัสใกล้ชิด

พื้นที่ลานกว้าง ข้างๆ อาคารมหิดลสิทธาคาร ได้ออกแบบประติมากรรมรูปปั้นศิลปินชาวบ้านประดิษฐ์ไว้ในสวนด้านข้างมหิดลสิทธาคาร เพื่อเป็นสัญลักษณ์ของความเป็นดนตรี ความอบอุ่นทางวัฒนธรรม เปี่ยมไปด้วยความสุข เป็นสถานที่ต้อนรับสำหรับทุกคน ได้เห็น ได้สัมผัส รู้สึกได้โดยไม่ต้องอธิบาย

สำหรับลานด้านข้างอาคารมหิดลสิทธาคาร มีพื้นที่ดินอยู่ ๒ แปลง ขนาด ๓ ไร่ เป็นสวนพระราชบิดา อีกแปลงหนึ่งขนาด ๕ ไร่ เป็นสวนศิลปินชาวบ้านพื้นที่โล่ง สถาปนิก (A49) ผู้ออกแบบไม่

ซีดี “มหัศจรรย์ลำแคนแดนสยาม”
ชุดที่ ๑ ผู้เฒ่าหัวตกหมอน
ชุดที่ ๒ หมอลำ : หมอแคน

ศิลปินช่างปั้นกับต้นแบบพับขากางเกง

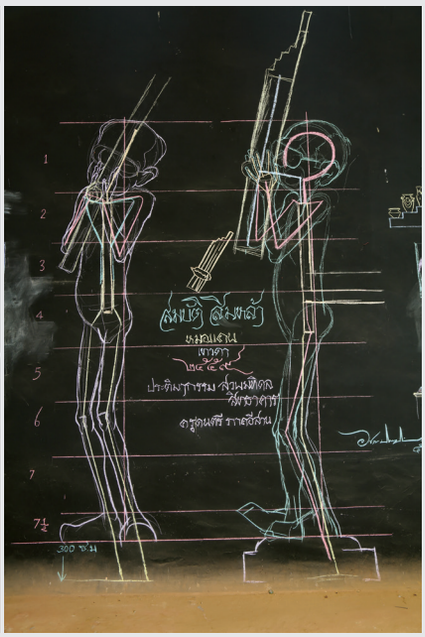

ลายเส้นร่างก่อนการปั้น

รูปปั้นดินน้ำมัน

ต้องการให้มีอะไรมาขวางกั้นสายตาเมื่อมองจากถนนด้านข้างไปยังอาคารมหิดลสิทธาคาร สายตาจะพุ่งตรงผ่านที่ว่างโล่งๆ พื้นที่มีความเวิ้งว้าง จึงได้ออกแบบให้เป็นลานประติมากรรม มีสวนต้นไม้และดอกไม้ประดับอาคารมหิดลสิทธาคาร จึงมีความสง่างามยิ่ง

สวนศิลปินพื้นที่ขนาด ๕ ไร่ ออกแบบโดยบริษัทภูมิทัศน์ (L49) เป็นสนามหญ้าขนาบด้วยต้นไม้และสวนดอกไม้ บีบสายตาผู้ชมให้พุ่งตรงไปที่ประติมากรรมสำริดศิลปินชาวบ้าน ซึ่งสามารถที่จะมองเห็นอาคารมหิดลสิทธาคารผ่านช่องสายตาอย่างประทับใจยิ่ง มีทางเดินขนาด ๑.๕ เมตร ตอกเสาเข็ม เทปูน กรวดล้าง แข็งแรงและสวยงาม ประดับด้วยโคมแสงสว่างตามทางเดิน และมีทางเข้าได้หลายทาง

ประติมากรรมรูปปั้นศิลปินชาวบ้านได้สร้างเสร็จแล้ว ๑ ชิ้น เหลืออีก ๓ ชิ้น ที่จะทยอยทำให้เสร็จ เพียง ๒-๓ เดือน ก็จะเสร็จหมด ซึ่งเป็นโฉมหน้าใหม่ของงานสร้างอาคารในมหาวิทยาลัยไทย ทุกฝ่ายได้ร่วมมือกันสร้างมหิดลสิทธาคาร ด้วยความมุ่งมั่นที่จะสร้างผลงานให้ดี ทุกคนเอาใจใส่และตั้งใจทำ มีความเข้าใจและร่วมมือกัน ทุกคนต่างรู้ว่าถึงเวลาแล้วที่คนไทยต้องสร้างประวัติศาสตร์หน้าใหม่ให้เกิดขึ้นในสังคม

ต้นไม้รอบๆ สวนศิลปินชาวบ้าน มีทั้งไม้ใหญ่ซึ่งย้ายมาจากลานจอดรถ ๑๓๒ ต้น และกล้าไม้อีก ๙๓๐ ต้น เช่น ต้นกร่าง ดูแล้วน่าเกรงขาม ประดู่ อินทนิล สะเดา โดยปลูกให้เป็นป่า ดูแล้วมีความสดชื่น ระหว่างต้นไม้ใหญ่ได้แซมด้วยพืช

พื้นที่สวนศิลปินชาวบ้าน

คลุมดิน ต้นหมากเขียว ดาหลา ใบชะพลู ย่าหยายาหยี และลิ้นกระบือ (กว่า ๑ แสนกอ) เพื่อที่จะปิดโคนต้นไม้ไม่ให้เปลือย มีพืชคลุมดินให้ชุ่มชื่น สร้างความร่มเย็นให้กับบริเวณ

ประติมากรรมสมบัติ สิมหล้า ยืนเป่าแคนด้วยความสนุก พับขากางเกงข้างหนึ่ง บอกความเป็นชาวบ้าน มีความเป็นกันเองกับผู้ชม มีความอบอุ่นและมีความผูกพันใกล้ชิด เป็นประติมากรรมที่มีความสง่างามที่ขบขันเป็นพลังในการสร้างแรงบันดาลใจแก่ผู้ที่พบเห็น ช่างปั้นและช่างหล่อสร้างความประทับใจในผลงานประติมากรรมและให้ความรู้สึกที่ดี

ประติมากรรมสมบัติ สิมหล้า ได้ติดตั้งเมื่อวันพุธที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๐ สูง ๒๙๗ เซนติเมตร น้ำหนัก ๔๔๐ กิโลกรัม ศิลปินช่างปั้นหุ่นโดยนายช่างวัชระ ประยูรคำ เป็นประติมากรรุ่นใหม่ที่มีผลงานจำนวนมาก โดยเฉพาะผลงานด้านประติมากรรมจำนวนมาก

ศิลปินช่างหล่ออามานโด เบนาโต (Armando Benato) จากเมืองมิลาน (Milan) ประเทศอิตาลี เมื่อโรงงานช่างหล่อของพ่อถูกปิด เพราะเทศบาลเมืองมิลานเห็นว่าโรงหล่อสร้างมลภาวะให้คนในเมือง จึงถือโอกาสเข้ามาเที่ยวเมืองไทย ได้คิดทำโรงหล่อต่อจากธุรกิจของครอบครัว ตัดสินใจอยู่เมืองไทย ๓๖ ปีแล้ว (ค.ศ. ๑๙๘๑) ได้ตั้งรกรากที่บ้านฉาง จังหวัดระยอง เปิดเป็นโรงงานหล่อ งานหลักก็จะหล่อรูปนางฟ้า เทวดา สันตะปาปา ส่งให้ลูกค้าในยุโรป เพราะมีลูกค้าประจำอยู่เดิมแล้ว อามานโดเป็นนายช่างที่มีฝีมือดี ซื่อสัตย์ต่อลูกค้า สำคัญที่สุดก็คือใช้โลหะ (สำริด) ที่ได้มาตรฐาน น่าเชื่อถือ แม้จะมีราคาสูงกว่าโรงหล่อของไทย แต่ก็ส่งออกให้ลูกค้าต่างประเทศ ซึ่งเขาต้องการของดีเท่านั้น

ประติมากรรมรูปปั้นสมบัติ สิมหล้า เป็นประติมากรรมรูปการ์ตูน ซึ่งรูปการ์ตูนโดยทั่วไปเป็นการล้อเลียน แต่เมื่อปั้นประติมากรรมสมบัติ สิมหล้า ให้มีความขำน่าทึ่ง ให้เกียรติและเกรงใจ เป็นเรื่องที่ทำยากมาก สมบัติ สิมหล้า เป็นศิลปินชาวบ้านคนเดียวที่ยังมีชีวิตอยู่ เพราะว่าครูชาวบ้านคนอื่นๆ ที่ตั้งอยู่ในสวน ได้แก่ **ครูบุญยงค์ เกตุคง (ระนาดเอก)** ศิลปินแห่งชาติ สาขาศิลปะการแสดง (ดนตรีไทย) ประจำปี พ.ศ. ๒๕๓๑ **ครูขาเดร์ แวเด็ง (ไวโอลิน)** ศิลปินแห่งชาติ สาขาศิลปะการแสดง (ดนตรีพื้นบ้าน) ประจำปี พ.ศ. ๒๕๓๖ และ**อุ้ยแปง โนจา (พิณเปี๊ยะ)** ผู้มีผลงานดีเด่นทางด้านวัฒนธรรม สาขาศิลปะการแสดง (ดนตรีพื้นบ้าน-พิณเปี๊ยะ) ประจำปี พ.ศ. ๒๕๓๕ ก็ล้วนเสียชีวิตกันหมดแล้ว

การที่สถาบันอุดมศึกษาอย่างวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้ให้เกียรติกับศิลปินชาวบ้านสร้างประติมากรรมตั้งไว้ในสวน ทำให้มหาวิทยาลัยมีบทบาทและมีส่วนร่วมกับสังคม เปิดโอกาสให้คนในสังคมได้เข้าถึงมหาวิทยาลัยมหิดลด้วย

ประติมากรรม สมบัติ สิมหล้า ในสวนศิลปิน

ตามรอยเส้นทาง Bach (ตอนที่ ๒)

เรื่อง: ฮิโรชิ มะซึชิม่า (Hiroshi Matsushima)
อาจารย์สอนฟลู้ท ประจำสาขาวิชาเครื่องเป่าลมไม้
วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล
หัวหน้ากลุ่มฟลู้ท วงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทย
แปล: ชัชพล เจียมจรรยง (Chatchapon Jiamjanyoung)
อาจารย์ประจำภาควิชาเครื่องลมไม้
วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยรังสิต

(บน)
ป้าย Bach ต้อนรับนักท่องเที่ยวสู่หมู่บ้าน Wechmar (ภาพโดย: Peter Bach Jr., Plein)
(ล่าง)
หมู่บ้าน Wechmar ที่เงียบสงบ (ภาพโดย: Peter Bach Jr., Plein)

๒. เมือง Wechmar (เวคมาร์)

Wechmar เป็นเขตเทศบาลอยู่ในเขตปกครอง Gotha (โกธา) รัฐ Thüringen ในตอนแรกผมไม่ได้มีแผนที่จะมาเยี่ยมชมหมู่บ้านแห่งนี้ เพราะมันไม่ได้อยู่ในเส้นทางการเดินทางของตระกูล Bach แต่ผมเกิดมีวันว่างขึ้นมาวันหนึ่งหลังจากเสร็จงานวิจัยที่ Ohrdruf (โอฮ์ดรุฟ) ผมจึงตัดสินใจเดินทางมาที่นี่ ด้วยความที่ใช้เวลาขับรถจาก Ohrdruf มาเพียง ๑๕ นาที เท่านั้น

"Bach" ในภาษาเยอรมันแปลว่า ลำธาร ใช่ครับ แบบลำธารที่ไหลไปทั่วป่าเขาลำเนาไพรแบบนั้นเลย ตระกูล Bach ก็ไม่ต่างกัน คนในตระกูล Bach เดินทางไปแทบทุกเมืองในแคว้น Thüringen ไม่ว่าจะเป็น Erfurt, Ohrdruf, Arnstadt, Gotha, Jena และ Eisenach นอกจากนี้ ในภาษาโบราณที่ใช้กันในแถบยุโรปตะวันออก Bach ยังหมายถึง "นักดนตรีพเนจร" ได้อีกด้วย ถ้านี่เป็นเรื่องจริง ก็คงเป็นนามสกุลที่เหมาะสมกับตระกูลนี้ที่สุดแล้วล่ะครับ เป็นที่ทราบกันดีว่า ในช่วงบั้นปลายชีวิต Bach ได้เขียน "Ursprung der musicalisch-Bachischen Familie (อัวร์ชปรุง แดร์ มูสิคาลิช บาคิชเชน ฟามิลี: บรรพบุรุษนักดนตรีตระกูล Bach)" เทือกเถาเหล่ากอของ Bach รอนแรมจาก Thüringen ไปยัง Bohemia ปัจจุบันเป็นส่วนหนึ่งของสาธารณรัฐเช็ก ซึ่งในสมัยก่อนมีอาณาเขตกว้างไกลมาก ในหนังสือเล่มนี้เริ่มนับต้นตระกูลจาก Veit (ไฟท์) หรือ Vitus (วีทุส) Bach (ค.ศ. ๑๕๕๒-๑๖๑๙ / พ.ศ. ๒๐๙๕-๒๑๖๒) เทียดของ Johann Sebastian ซึ่งเกิดใน Bohemia แล้วย้ายกลับไปยัง Thüringen บ้านเกิดของตระกูล ก่อนที่จะลงหลักปักฐานที่ Wechmar ในปี ค.ศ. ๑๕๙๑ (พ.ศ. ๒๑๓๔) โดยยึดอาชีพเป็นคนทำขนมปัง และเป็นนักดนตรีสมัครเล่น เครื่องดนตรีที่เขาชื่นชอบคือ ซิเธอร์ (เครื่องดนตรีในจำพวกเครื่องดีดมีหลายๆ สาย ขึงอยู่บนตัวเครื่องที่ทำจากไม้) ตระกูล Bach เริ่มเป็นที่รู้จักในฐานะตระกูลนักดนตรีเมื่อเข้าสู่รุ่นของ Johann Bach (ค.ศ. ๑๖๐๔-๑๖๗๓ / พ.ศ. ๒๑๔๗-๒๒๑๖) ผู้เป็นเหลนของ Veit Bach

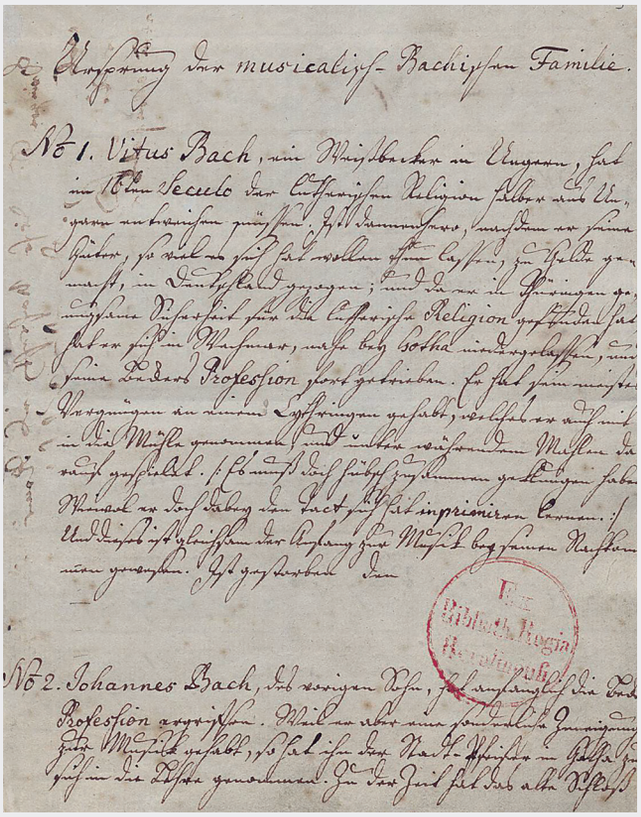

"Ursprung der musicalisch-Bachischen Familie." Johann Sebastian Bach เป็นผู้เก็บรวบรวมข้อมูลทั้งหมดด้วยตนเอง เอกสารนี้เป็นฉบับที่คัดลอกจากต้นฉบับโดยหลานสาวของบาค ส่วนฉบับจริงสูญหายไปแล้ว (Deutsche Staatsbibliothek, Berlin)

หากนับตั้งแต่ Veit Bach จนถึง Johann Sebastian จะมีผู้ชายในตระกูลที่สภาพร่างกายสมบูรณ์เป็นนักดนตรีอาชีพจำนวน ๒๘ คน จากทั้งหมด ๓๑ คน โดยแต่ละคนก็จะมีตำแหน่งที่แตกต่างกันไป เช่น เป็นนักออร์แกน เป็น Kantor (คานทอร์) หรือเป็นผู้ควบคุมวงขับร้องประสานเสียงประจำที่โบสถ์ หากเข้าไปเป็นนักดนตรีในวัง ก็จะเล่นรวมวงและทำงานเบ็ดเตล็ดอื่นๆ อีก หากไปเป็นนักดนตรีประจำเมือง ก็จะบรรเลงดนตรีในงานเทศกาลต่างๆ ของเมือง รวมไปถึงคอยเป่าแตรเดี่ยวส่งสัญญาณจากกำแพงเมือง

สาเหตุที่ว่า ทำไมอาชีพนักดนตรีจึงถูกถ่ายทอดต่อๆ กันจากรุ่นสู่รุ่นภายในตระกูลนี้ ก็คงไม่พ้นขนบธรรมเนียมของบรรดา "ช่างหัตถศิลป์" ในประเทศเยอรมนี นักดนตรีในช่วงเวลานั้นไม่สามารถทำงานอิสระได้ พวกเขาเป็นเสมือน "ลูกจ้าง" ของโบสถ์ พระราชวัง หรือเทศบาลในแต่ละเมือง ทักษะการแสดงและการประพันธ์เพลงก็ไม่ต่างจากทักษะของช่างฝีมือประเภทอื่นๆ ที่จะถูกถ่ายทอดให้เฉพาะกับคนในครอบครัวหรือผู้ติดตามเท่านั้น ตระกูล Bach ทำงาน และอาศัยอยู่แต่ในเขตแคว้น Thüringen แม้แต่ Johann Sebastian ก็ใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ในแคว้น Thüringen และแคว้นใกล้เคียง อย่าง Sachsen เท่านั้น

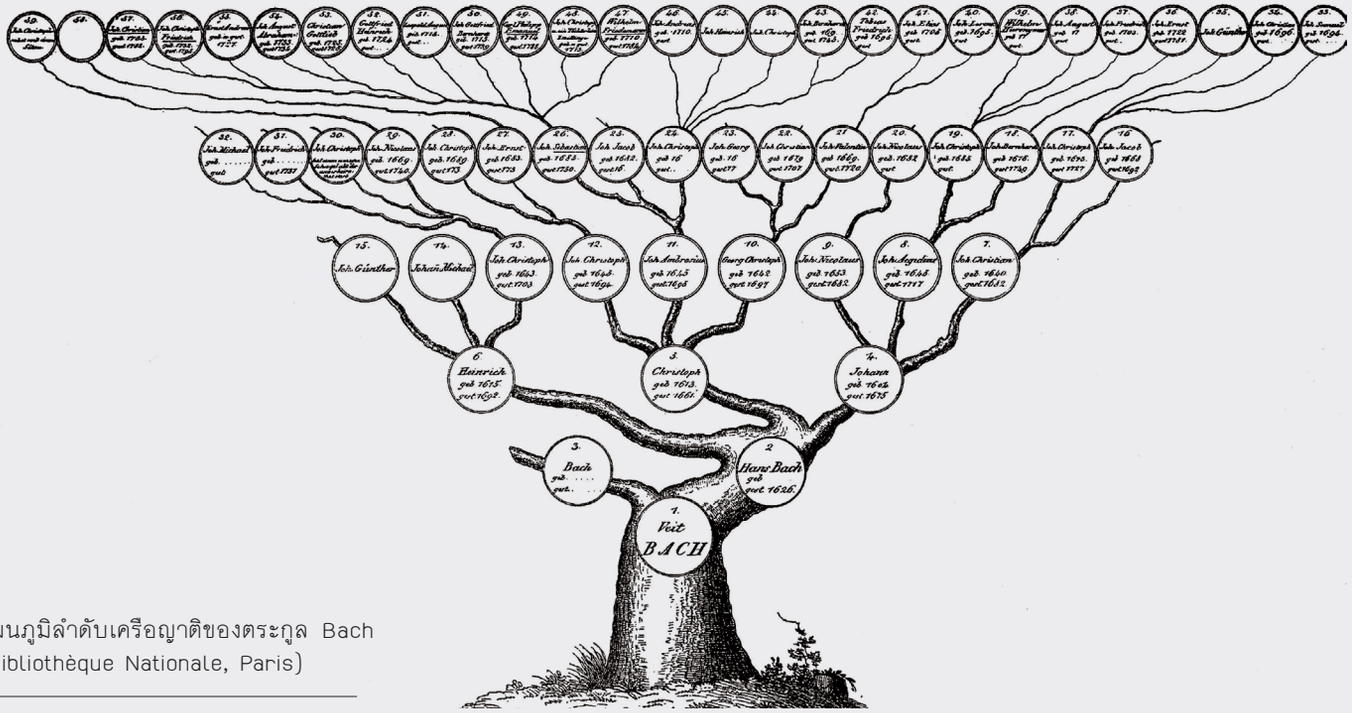

แผนภูมิลำดับเครือญาติของตระกูล Bach (Bibliothèque Nationale, Paris)

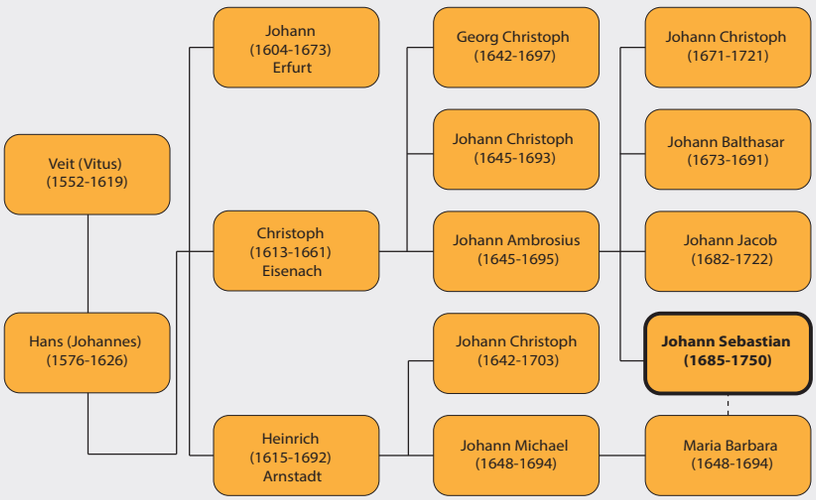

แผนภูมิลำดับเครือญาติของตระกูล Bach (เฉพาะผู้ที่รอดชีวิตและเติบโตมาเป็นนักดนตรี)

Bach-Stammhaus (บาค-ชตัมเอาส์) หรือบ้านของบาค ในเมือง Wechmar ตั้งอยู่บน Bachstraße (บาค ชตาสเซอ) หรือถนนบาค ๔ เป็นบ้านครึ่งไม้ครึ่งปูนแบบที่พบเห็นได้ทั่วไปของสถาปัตยกรรมศตวรรษที่ ๑๖ อันเป็นสถานที่ที่ Veit Bach ใช้เปิดร้านขนมปัง ปัจจุบันได้กลายมาเป็นพิพิธภัณฑ์เก็บสิ่งของที่น่าสนใจเกี่ยวกับตระกูล Bach ไว้มากมาย มีทั้งเอกสาร ภาพวาด และเครื่องเรือนแบบสมัยที่ครอบครัว Bach ยังอาศัยอยู่ที่นี่ ในช่วงปี ค.ศ. ๑๕๖๑-๑๘๒๕ (พ.ศ. ๒๑๐๔-๒๓๖๘) พิพิธภัณฑ์แห่งนี้เปิดให้เข้าชมเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๙๔ (พ.ศ. ๒๕๓๓) และในปี ค.ศ. ๑๙๙๗ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ได้ปรับปรุงชั้นบนเป็นพิพิธภัณฑ์นักดนตรีและช่างทำเครื่องดนตรีที่เคยพำนักอยู่ในรัฐ Thüringen

ภาพไม้แกะสลักรูปหน้าตรงของ Hans (Johannes) Bach ทำขึ้นในปี ค.ศ. ๑๖๑๗ (พ.ศ. ๒๑๖๐) เพื่อเป็นเกียรติให้แก่นักดนตรีอาชีพคนแรกในตระกูลของ Johann Sebastian Bach ภาษาละตินที่อยู่รอบๆ รูปภาพมีใจความว่า “Hans Bach ตัวตลกประจำราชสำนักผู้โด่งดัง นักดนตรีผู้ขบขัน ชายผู้อุทิศตนให้แก่งานและศาสนา” เขามีบุตรทั้งหมด ๓ คน: Johann, Christoph (ปู่ของ Johann Sebastian Bach) และ Heinrich พวกเขาได้ย้ายถิ่นที่อยู่ไปยังเมือง Erfurt, Eisenach และ Arnstadt ตามลำดับ

(บนซ้าย)
Bach-Stammhaus หรือบ้านบาคใน Wechmar

(บนขวา)
ป้ายอนุสรณ์จารึกไว้ว่า: “ราวปี ค.ศ. ๑๖๐๐ (พ.ศ. ๒๑๔๓) ที่แห่งนี้ได้เปิดเป็นร้านขายขนมปังของ Veit Bach และ Hans (ฮานส์) ลูกชายของเขา บรรพบุรุษของตระกูล Bach ที่มีชื่อเสียง และ Johann Sebastian Bach คีตกวีผู้ยิ่งใหญ่” (ภาพโดย: Peter Bach Jr., Flein)

(กลางซ้าย)
แผนภูมิลำดับเครือญาติของตระกูล Bach ขนาดใหญ่ ถูกแขวนอยู่ด้านนอกพิพิธภัณฑ์

(กลางขวา)
บ้านครึ่งไม้ครึ่งปูนที่แสนสวยงาม ตั้งอยู่บน Mühlenstraße (มือฮ์ลชตราสเซอ: ถนนกังหัน - เนื่องจากเมื่อก่อนเคยมีกังหันวิดน้ำตั้งอยู่) บ้านเคยเป็นของ Veit Bach ปัจจุบันมีคนเรียกว่า Bach Mühle (บาค มือฮ์เลอ: กังหันบาค) (ภาพโดย: Peter Bach Jr., Flein)

(ล่าง)
เนื้อหมูป่าย่าง เสิร์ฟคู่กับ Thüringer Klöße (ธือริงเงอร์ เคลิสเซอร์: แป้งต้ม) ผมเดินทางมาถึง Wechmar ก่อนเที่ยงเล็กน้อย ผมจึงหามื้อเที่ยงรับประทานที่ภัตตาคารใกล้กับพิพิธภัณฑ์ เพื่อรอเวลาที่พิพิธภัณฑ์เปิดให้เข้าชม ที่นี่ผมได้ลิ้มรสเนื้อหมูป่าเป็นครั้งแรกในชีวิต อาจด้วยท่าทางที่ดูตกใจในปริมาณอาหารของผม เจ้าของร้านจึงหันมายิ้มให้พร้อมพูดว่า “ผู้คนใน Thüringen กินจุนะ”

ภาพนอกเหนือจากที่อ้างอิง ถ่ายโดย ฮิโรชิ มะซึชิม่า

ผู้เขียนขอแสดงความขอบคุณ Peter Bach Jr. (เปเตอร์ บาค: www.bachonbach.com) สำหรับการสนับสนุนในโครงการนี้ รวมไปถึงภาพถ่ายหลายๆ ภาพที่ปรากฏในหนังสือเล่มนี้

Der Autor möchte sich bei Herrn Peter Bach Jr. (www.bachueberbach.de) für seine großzügige Unterstützung dieses Projekts und die Bereitstellung der Fotos herzlich bedanken.

AVALON
ARGOSY
MANLEY

ศรัณยา วีระวัฒน์
ซาวด์เอ็นจิเนียร์หญิงระดับมืออาชีพที่มีอยู่น้อยนิดในเมืองไทย

เรื่อง: ปรีดี ตันสุวรรณ (Preedee Tansuwan)

หลังจากที่ได้เกริ่นไว้แล้วว่าจะขอนัดเพื่อนเอ๋มาคุยเกี่ยวกับการทำงานและขออนุญาตนำบทสนทนามาลงในคอลัมน์ Alumni News and Notes ในช่วงเช้าวันหนึ่งได้โทรไปสอบถามเวลาเพื่อนัดวัน ปรากฏว่าโชคดีที่เธอแวะมาทำบุญที่วัดแห่งหนึ่งย่านพุทธมณฑลพอดี ผู้เขียนจึงรีบบึ่งรถออกมาจากบ้านเพื่อไปเจอ เมื่อถึงก็มีการทักทายตามประสาเพื่อนฝูง แล้วก็หาที่นั่งคุยใกล้ๆ กับศาลาภายในวัด

เป็นคนที่ไหน (ห้ามตอบว่าเป็นคนทุกที่นะฮ่าๆ)

(หัวเราะร่วน) โดนดักทางมุก! เป็นคนแปดริ้ว จังหวัดฉะเชิงเทรา เรียนอยู่ที่นั่นตลอดจนถึงมัธยมปลาย มีพี่น้องสองคน พ่อกับแม่เป็นครู แต่ไม่ได้สอนอยู่ที่เดียวกับโรงเรียนที่เรียนอยู่นะ

เริ่มเล่นดนตรีตั้งแต่ตอนไหน

เริ่มเล่นดนตรีตั้งแต่ตอน ป.๕ เล่นเครื่องดนตรีขิม

ทำไมถึงเลือกเล่นขิม

จริงๆ ไม่ได้ตั้งใจจะเรียนนะ แม่ไปลงเรียนให้ (หัวเราะ) คือตอนนั้นแม่ไปเรียนก่อน ก็ไปกับแม่ด้วย เป็นคอร์สที่เปิดขึ้นมาสำหรับคุณครู บรรยากาศในคลาสแต่ละครั้งก็จะเป็นอารมณ์ประมาณว่า ทั้งห้องเต็มไปด้วยคุณครูที่เป็นเพื่อนๆ ของแม่ โดยมีเราเป็นลูกติดแม่ไปด้วยอีกคน ช่วงเบรกหรือหลังเลิกเรียนเราก็ไปเล่นๆ ดู แล้วแม่เห็นว่าเล่นได้ เท่านั้นแหละค่ะ ก็เลยจับให้เรียนแบบจริงจังไปเลย เรียกได้ว่าจับพลัดจับผลูมากกว่า แต่ก็เลยเรียนมาเรื่อยๆ จนจบ ม.๕

แล้วหลังจากนั้น

ก็ย้ายมาเรียนที่นี่ ย้ายมาตอนจบ ม.๕ มาเรียน ม.๖ ที่ Pre-College ซึ่งตอนนั้นที่นี่เพิ่งจะเปิดเป็นปีที่สอง

รับรู้เรื่องการเปิดหลักสูตรได้อย่างไร ตอนย้ายมาเรียนแรกๆ รู้สึกอย่างไรบ้าง

รู้ข่าวเพราะว่ามีรุ่นพี่ที่โรงเรียนมาเรียนก่อน เขามาเรียนตอนที่นี่เปิดปีแรก พอรู้ว่าที่นี่มีหลักสูตรเตรียมอุดมดนตรี ก็ตกใจว่า มีด้วยหรือ อยากเรียนเพราะชอบเรียนดนตรี หลังจากนั้นก็หารายละเอียดการสมัคร การสอบ ค่าใช้จ่าย เอาไปให้แม่ดู ตอนแรกก็คิดว่าแม่ไม่น่าจะให้ เพราะเปรียบเทียบกับทั่วไปแล้ว ที่นี่ (วิทยาลัยดุริยางคศิลป์) ถือว่าระดับค่อนข้างสูงกว่าที่อื่นเยอะ แต่ปรากฏว่า “ผิดคาด” แม่ชอบ แม่ตกลงอนุญาตทันที งงมากๆ ในตอนนั้น แต่ก็มีญาติๆ ที่เขาแบบอะไร... เรียนดนตรีเหรอ จะทำมาหากินอะไร แต่พ่อกับแม่ก็โอเค ตอนนั้นรู้สึกตื่นเต้นค่ะ (หัวเราะ) ตื่นเต้นมากๆ เลย คือตอนนั้นยังเป็นสาวน้อยมากๆ ไม่เคยออกจากบ้าน ลองนึกภาพดูสิ สาวน้อยแปดริ้วต้องย้ายมาเรียนไกลจากบ้าน อยู่คนละจังหวัด แต่ถ้าเทียบกับเพื่อนคนอื่นๆ ก็ไม่ค่อยไกลนะ มีเพื่อนหลายคนมาจากนครศรีธรรมราช หาดใหญ่ เชียงราย เป็นต้น แต่ด้วยความที่อยู่แต่ที่บ้านมาตลอด ไม่เคยต้องแยกออกมาใช้ชีวิตเอง

พอถึงเวลาที่ต้องมาเรียนจริงๆ ก็เลยรู้สึกตื่นเต้นมากเป็นพิเศษ มาอยู่หอพักเอง รับผิดชอบตัวเองมากขึ้น ตอนแรกนึกว่ามาอยู่กรุงเทพฯ เปล่าเลยค่ะ อยู่ศาลายา นครปฐม ตอนนั้นบอกได้คำเดียว "บ้านนอกมากๆ" (หัวเราะ) แต่ก็รู้สึกสนุกนะ เพราะอยู่ที่นี่จันทร์ถึงศุกร์ กลับบ้านเฉพาะวันเสาร์ พอเย็นวันอาทิตย์ก็นั่งรถไฟกลับมาศาลายา ตอนนั้นนั่งรถไฟมาเรียนทุกอาทิตย์ ก็เพลินไปอีกแบบ

เป็นอย่างไรบ้างพอเริ่มมาเรียน การเรียนระหว่างที่นี่กับที่เดิมแตกต่างกันอย่างไร ยังตื่นเต้นอยู่ไหม

ก็ยังตื่นเต้นอยู่ มันเหมือนออกแนวเล่นๆ แอบหลับซะมากกว่า (หัวเราะ) ความคิดตอนนั้นคือ ที่นี่ดูพิเศษมากๆ เป็นโรงเรียนเฉพาะทาง ตึกก็สวยงาม บรรยากาศดี กรี๊ดกร๊าด ที่โรงเรียนเก่าไม่มีแอร์ มานี่ห้องแอร์ เรียนเย็นสบาย เรียนกับอาจารย์ฝรั่ง คาบแรกมาถึง เอ๋อเลยค่า... (ลากเสียงยาว) ไม่รู้เรื่องเลย (หัวเราะ) บรรยากาศตอนนั้นสนุกมาก มันอธิบายได้ไม่หมดจริงๆ นะ อาจจะเป็นเพราะว่าได้มาเรียนในสิ่งที่ชอบด้วย มันก็เลยสนุก เหมือนไม่ได้มาเรียน เพราะถ้าเทียบกับเด็ก ม.๖ ทั่วไป ที่ต้องเครียดกับการเตรียมตัวสอบเอนท์ ณ ตอนนั้นมันดูเป็นชีวิตที่แฮปปี้มากๆ ยิ่งบวกกับวิชาเรียนตอน ม.๖ มีน้อย เลยทำให้มีเวลาว่างเยอะเป็นพิเศษ เพื่อไว้ให้ซ้อมสำหรับการเล่น recital ยิ่งตอนว่างตอนซ้อมยิ่งสนุก ซึ่งตอนนั้นห้องซ้อมก็ยังไม่เยอะเท่านี้ มีแค่ตึก A ตึกเดียวโดดๆ แต่เพราะตอนนั้นนักเรียนยังน้อย ถ้าเทียบกับตอนนี้ ห้องดูเหลือเฟือเลยค่ะ ซ้อมสบาย (แต่จริงๆ แล้ว... หลับ แล้วก็นั่งเมาท์กันซะมากกว่า ฮ่าๆ น้องๆ ไม่ควรเอาเป็นเยี่ยงอย่างนะคะ)

เมื่อขึ้นปริญญาตรี

ตอนนั้นคือ ถ้าได้เกรดตามเกณฑ์ของแต่ละสาขาที่เลือก ก็เลื่อนขึ้นไปเรียนได้เลย เลือกเป็นเทคโนโลยีดนตรีค่ะ ภาษาอังกฤษใช้ตัวย่อว่า MIT

ทำไมถึงเลือกเรียนสาขานี้

พอเข้ามาเรียนแล้วก็เพิ่งรู้สึกแบบว่า มันแปลกใหม่ เอ๊ะ มันมีเรียนแบบนี้ด้วยเหรอ ดูน่าสนุกดี เพราะตอนที่เรียนอยู่ ม.๖ เคยเห็นคลาสหนึ่งที่อาจารย์เอ้ (อัษฎาวุธ สาคริก: อาจารย์สอนขิม เครื่องมือ

ปฏิบัติเดี่ยวของเอ๋) สอน Recording ก็คิดว่าดนตรีไทยก็คงเรียนได้ รู้สึกว่ามันว้าวมาก อยากเรียน จุดประกายเลย อีกอย่างหนึ่งคือ "เป็นผู้หญิงที่ไม่กลัวเทคโนโลยี" ด้วยล่ะ ตอนเด็กๆ ชอบเล่นต่อเครื่องเสียงที่บ้าน คิดว่าคนที่เกิดมาในยุคเทปคาสเซ็ทน่าจะเข้าใจ อยากฟังเพลงอะไรในวิทยุต้องอัดลงเทป ชอบมาก ชอบอัดเล่น เหมือนชีวิตเกิดมาเพื่ออัดเสียง (หัวเราะ) ซึ่งผู้หญิงปกติเขาไม่เล่นกัน แล้วก็ชอบฟังเพลง ชอบจินตนาการว่าเขาอัดกันอย่างไร แล้วพอรู้ว่าวิทยาลัยมีเปิดสอนสาขานี้ ก็เลือกเลย เนื่องจากชอบมาตั้งแต่เด็กอยู่แล้ว

พอมาเรียนแล้วเป็นอย่างไร สบาย ราบรื่นไหม

ตอนนั้นไม่เลย ดราม่ามากๆ นะ (หัวเราะ)

เล่ามาๆ

จริงๆ มีปัญหาตั้งแต่ตอนเรียน ม.๖ แล้ว ร้องไห้หนักเลยช่วงนั้น เพราะตั้งแต่เข้าเรียนที่นี่ มีวิชาเรียนพวกทฤษฎีดนตรีตะวันตกด้วย แล้วด้วยความที่เป็นเด็กดนตรีไทย ไม่เคยเรียนวิชาพวกนี้มาก่อน ไม่รู้เรื่องเลยตอนนั้น ทำให้ตามเพื่อนไม่ทัน รู้สึกว่ามันยากมากๆ ก่อนที่จะเปิดเรียนขึ้นมาเรียน ป.ตรี ก็เลยให้เพื่อนช่วยติวให้ แล้วไปติวกับอาจารย์นลิน โกเมนตระการด้วย เพราะเป็นวิชาบังคับในสาขาอีก เครียดจนร้องไห้ แต่ก็พยายามเข็นตัวเองจนได้ ไม่ทราบว่าตอนนี้หลักสูตรเป็นอย่างไรแล้ว แต่ตอนนั้นหลักสูตรไม่เอื้อกับคนเล่นดนตรีไทยมากๆ ด้วยความที่เป็นเด็กดนตรีไทยคนที่ ๒ ที่เลือกเรียนสาขานี้

แล้วตอนนี้รู้สึกอย่างไรบ้าง พอย้อนกลับไปดู

ดี คือได้ใช้จริงๆ ตอนทำงาน ยิ่ง Ear training นี่ ได้ใช้จริงๆ ใช้บ่อยที่สุดและตลอดเวลา คุ้มมากกับน้ำตาที่เสียไป

แล้ววิชาสาขาที่เกี่ยวกับซาวด์ (sound) ล่ะ เคยรู้สึกท้อแท้ไหม

มีบ้าง แต่ไม่ได้รู้สึกถึงขนาดว่าไม่มีทางทำได้ เวลาจะสอบใช้วิธีเอาตัวรอดผ่านมาได้ด้วยการท่องเลย อ่านและจำหมดทุกอย่าง ยิ่งก่อนสอบยิ่งหนักมาก แต่ก็รู้สึกสนุกนะ เพราะมีอะไรให้ทำให้ทดลองเยอะ

แสดงว่าอ่านหนังสือหนักมาก

ก็ไม่ขนาดนั้นหรอก อ่านเรื่อยๆ แต่ช่วงสอบก็จะเยอะหน่อย เอาจริงๆ แล้วตอนเรียนก็เข้าใจบ้างไม่เข้าใจบ้าง เหมือนยังไม่เคลียร์มากในหลายๆ เรื่อง เพิ่งจะมาเข้าใจจริงๆ ตอนทำงานแล้วนี่แหละ คือเหมือนว่าสมองมันจะทำความเข้าใจเมื่อได้ลงมือปฏิบัติจริงๆ เหมือนกับเวลาเราซ้อมดนตรี เป็นแบบนั้นมากกว่า แต่ก็รอดมาได้จนจบ (หัวเราะ)

ตอนนั้นมีผู้หญิงคนอื่นอีกไหมในสาขา มีกิจกรรมในคลาสอะไรที่ชอบทำที่สุดบ้าง

มีนะ ยังไม่โดดเดี่ยว มีกันอยู่ ๕ คน ส่วนเรื่องกิจกรรมในคลาสที่ได้เรียนก็ชอบหมด ได้ทำโปรเจกต์หลายอย่าง ตอนปี ๑ ก็ได้ลองทำ jingle สนุกดี ได้ลองอัด ได้ลองตั้งไมค์ แต่ที่ชอบสุดคือโปรเจกต์ตอนปี ๔ ได้ทำอัลบั้มเลย แบ่งหน้าที่กัน ใครจะทำเพลง ใครจะเป็นคน

> ด้วยความที่เป็นผู้หญิง พอลูกค้าบางคนมาเจอ ก็จะแปลกใจ สำหรับคนที่ไม่เคยมาอัดที่ห้องมาก่อน หรือที่หนักๆ ก็คือเขาเกิดอาการแบบไม่ไว้วางใจว่า เฮ้ย! ซาวด์เอ็นเป็นผู้หญิง ทำงานได้เหรอ บอกอะไรไป แนะนำอะไรไป ก็ไม่เชื่อ

อัด ใครจะทำขั้นตอนไหนก็คุยกัน แล้วก็ทำออกมาให้เสร็จเป็นชิ้นงาน เป็นซีดีพร้อมปก เอามาวางขาย

ขายได้บ้างไหม (หัวเราะ)

ได้บ้างๆ โดนเอาไปทำเป็นแผ่นผีด้วยนะ แสดงว่าเขาเห็นว่าเพลงเราโอเค (หัวเราะ) ตอนนั้นยังไม่มี 4share สมัยนั้นก็แผ่น mp3 ชื่อ Vampires กับ ประเทือง ซึ่งเป็นประสบการณ์จากการเรียนแบบลงมือทำจริงๆ สนุกมากเลย ก็ถือว่าได้ประสบการณ์จากตอนเรียนมาเยอะมาก

ตอนนี้ทำงานอยู่ที่ไหน

ตอนนี้ทำงานที่สตูดิโอแห่งหนึ่ง ชื่อ Dynamic Recording Studio อยู่แถวๆ ทองหล่อ

ทำที่นี่มานานหรือยัง เล่าความเป็นมาก่อนที่จะได้มาทำงานที่นี่หน่อย

ทำมานานแล้ว ตั้งแต่เรียนจบเลย ก็ประมาณ ๗-๘ ปีได้แล้ว ที่ได้มาทำเพราะว่า ตอนช่วงปี ๔ จะมีวิชาฝึกงาน ก็ได้มาฝึกที่สตูดิโอนี้แหละ แล้วพอหลังเรียนจบเป็นช่วงจังหวะที่ทางห้องอัดเขากำลังขาดคนพอดี ก็เลยถูกเรียกมาถามว่าสนใจมาทำงานที่นี่ไหม เลยทำงานที่นี่เลย เป็นจังหวะโอกาสจริงๆ

ตอนที่ได้เข้าไปทำเป็นอย่างไร แตกต่างจากตอนเรียนและตอนฝึกงานมากไหม

ต่างกันโดยสิ้นเชิงเลย คือมันเป็นการทำงานจริงๆ ความซีเรียสและบรรยากาศต่างกันแบบลิบลับ ยกตัวอย่างเช่น ตอนเรียนอยู่ เวลาทำงาน ทำโปรเจกต์ ก็ใช้ห้องอัดที่วิทยาลัยได้เลย เต็มที่ สนุกสนาน แต่พอมาทำงาน เจอลูกค้าที่จ่ายเงินเพื่อมาใช้ห้องอัด ก็อีกอารมณ์หนึ่ง เป็นเรื่องปกติอยู่แล้ว เพราะมันคือเรื่องของธุรกิจ ไม่ใช่การอัดเสียงทำโปรเจกต์เล่นๆ เหมือนตอนเรียน คนละแบบกันเลย ตอนที่มาฝึกงาน พี่ๆ เขาก็ยังไม่ได้ให้ทำอะไรมาก ซึ่งก็เป็นเรื่องปกติเหมือนกัน เพราะจุดประสงค์จริงๆ ของการมาฝึกงาน คือให้มาสังเกตการทำงาน หรือมาสัมผัสและเรียนรู้จากสถานที่ที่เขาทำงานกันจริงๆ

มากกว่า และลูกค้าก็ยังไม่ไว้วางใจที่จะอัดกับเราด้วย แต่ก็ได้ทำบ้าง ถือว่าโชคดีมากจริงๆ ช่วงที่ได้เริ่มทำงานตอนแรกๆ ก็ยังได้ทำน้อยอยู่ ยังอยู่ในฐานะผู้ช่วย เพราะยังขาดประสบการณ์ อาจทำให้งานเสียหายได้ เราก็ค่อยๆ เก็บประสบการณ์มาเรื่อยๆ พอได้ทำเยอะขึ้น ก็เริ่มเก่งขึ้น พอพี่เขาเห็นว่าเราโอเคแล้วนะ จึงเริ่มให้ทำเยอะขึ้น จนกล้าปล่อยให้ทำจริงๆ แล้วก็ทำมาเรื่อยๆ

ระยะเวลาที่ทำงานในอาชีพนี้มา ๗-๘ ปี ถือว่าเยอะไหม

เคยได้ยินเขาพูดกันนะว่า การที่เราจะเชี่ยวชาญอะไรสักอย่างหนึ่ง ต้องใช้เวลาโดยประมาณ ๑๐ ปี นี่ก็น่าจะนับว่าเยอะอยู่นะ (หัวเราะ) นับว่าเชี่ยวชาญพอสมควร

ตอนทำงานมีเรื่องอะไรให้หนักใจบ้าง

ก็มีบ้าง คือด้วยความที่เป็นผู้หญิง พอลูกค้าบางคนมาเจอ ก็จะแปลกใจ สำหรับคนที่ไม่เคยมาอัดที่ห้องมาก่อน หรือที่หนักๆ ก็คือเขาเกิดอาการแบบไม่ไว้วางใจว่า เฮ้ย! ซาวด์เอ็นเป็นผู้หญิงทำงานได้เหรอ บอกอะไรไป แนะนำอะไรไป ก็ไม่เชื่อ คือเขาจะเป็นอารมณ์แบบ first impression แบบเปิดประตูมาเจอซาวด์เอ็นที่เป็นผู้หญิง โดยเฉพาะถ้าวันเป็นซาวด์หลักหรืออยู่ห้องอัดคนเดียว เขาก็จะเกิดอาการแบบไม่เชื่อใจ แต่พอเริ่มทำงานไปจนจบ เขาก็จะโอเค ไม่มีปัญหาอะไร แฮปปี้ดี มีความสุข เรื่องนี้ก็เป็นปัญหาอย่างหนึ่งของผู้หญิงที่มาทำงานในสายอาชีพนี้

เกิดปัญหานี้แค่ตอนไปทำงานช่วงแรกหรือเปล่า

ไม่ ทุกวันนี้ก็ยังเป็นอยู่ บางคนก็งงนึกว่าเราเป็นแม่บ้าน น้องๆ พี่ขอน้ำแก้วนึง พอเสิร์ฟเสร็จ เราก็เดินมาคุมอัด ก็งงกันเลยก็มี แล้วก็เรื่องยกของ เช่น พวกแอมป์ กลอง อะไรแบบนี้ เราก็จะช่วยอะไรไม่ได้มากไง ต้องถึกๆ หน่อยสำหรับคนจะมาทำงานห้องอัด (หัวเราะ) แล้วก็อีกเรื่องหนึ่งคือการกลับบ้านดึก บางทีเจอคนทั่วไปโดนมองว่า เอ๊ะ ทำไมทำงานเลิกดึกจัง ขนาดนี้เลยเหรอ ทำงานอะไร ออกแนวภาพพจน์ไม่ค่อยดี เป็นสาวทำงานกลางคืน (หัวเราะ)

เคยเลิกช้าที่สุดกี่โมง

๔ โมงเช้าจ้า!!! (หัวเราะ) ซึ่งเป็นเรื่องปกติมากๆ สำหรับงานห้องอัด เพราะต้องทำงานตามคิวของลูกค้า

อาชีพซาวด์เอ็นจิเนียร์มีหน้าที่ในการทำอะไร

ทำงานร่วมกับนักดนตรีและโปรดิวเซอร์ คอยเป็นสื่อกลาง สามารถเข้าใจความต้องการของศิลปินที่เป็นลูกค้าของเรา เช่น ทำอย่างไรให้ได้เสียงอย่างที่ลูกค้าต้องการ จากความรู้ที่เรามี ถือว่าเป็นศิลปะในระดับหนึ่ง คล้ายๆ งานสายอาชีพออกแบบ แค่เราทำงานที่เกี่ยวกับเสียง

ส่วนใหญ่ลูกค้าที่มาใช้งานก็น่าจะเป็นศิลปิน มีคนที่ไม่ใช่ศิลปินไหม

มีๆ มีหมดเลย ที่นี่รับงานเกือบหมดทุกรูปแบบ ถือว่าครอบคลุมนะ งานโฆษณาก็มี หนังก็เยอะ อัลบั้มอีก คือเป็นห้องอัดที่ถือว่าทำงานได้หลากหลาย ไม่เป็นประเภทว่ารับเฉพาะงานหนังอย่างเดียว เพราะฉะนั้นก็จะได้เจอลูกค้าหลายแบบ หรือบางคนอัดเล่นๆ เก็บไว้ อัดไปให้แฟนตอนวันเกิด อะไรแบบนี้ก็ยังมี

มีชาวต่างชาติมาอัดไหม

มีจ้ะ จริงๆ ต้องบอกว่า ลูกค้าส่วนใหญ่เป็นชาวต่างชาติ

การทำงานแตกแต่งกันเยอะไหม ถ้าเปรียบเทียบกับคนไทย

ต่างกันนะ ตั้งแต่เรื่องความตรงเวลา คนไทยส่วนใหญ่มาสาย ชิลๆ (ขำ) ฝรั่งเวลาคุยอะไรเค้าจะเคลียร์ๆ ตรงๆ ไม่ชอบก็บอกว่าไม่ชอบ จะเอาแบบนี้ ก็จะบอกเลย หรือมีบางอย่างที่เราไม่สามารถทำให้เขาได้ บอกไปตรงๆ เขาก็โอเคนะ ต่างกันกับคนไทยอยู่เยอะทีเดียว

คิดว่าจะทำอาชีพนี้ไปอีกนานไหม เพราะจากที่เล่าๆ มา รู้เลยว่าเป็นงานที่หนักพอสมควร

ก็ยังรู้สึกสนุกกับมันอยู่นะ ก็คงทำไปเรื่อยๆ ยอมรับว่างานหนักจริงๆ แต่ก็ไม่ได้ทำงานคนเดียว ทำกันเป็นทีม ที่ห้องมีงานซาวด์เอ็นจิเนียร์ ๒ คน สลับกันทำงาน

คำแนะนำสำหรับคนที่อยากจะทำงานในสายอาชีพนี้

ถ้าจะมาทำนะ ต้องรักจริงๆ "อยากเรียนใครก็เรียนได้ แต่ทำงานน่ะมันเป็นอีกเรื่องหนึ่ง" อย่างที่บอกไปแล้ว งานมันหนัก มันโหดจริงๆ ไหนจะเรื่องเวลา ต้องใช้คำว่า "พัง" (หัวเราะ) ด้วยเวลาการทำงานถูกกำหนดโดยลูกค้า ทำให้งานไม่เป็นเวลาแน่นอน และบวกกับทางห้องอัดเป็นห้องอัดที่ตามใจลูกค้า แล้วนักดนตรีส่วนใหญ่ก็ไม่ได้ทำงานเช้า ส่วนใหญ่ทำงานบ่ายๆ กลางคืน อย่างเช่น นักร้อง ตอนเช้าเสียงก็ยังไม่มา จะเริ่มจริงๆ ก็บ่ายไปแล้ว ถึงกี่โมงก็ว่ากันไป เราก็ซัพพอร์ตไปตามนั้น แล้วมันก็ไม่ใช่แบบว่า เข้างานเช้าเลิกงานเย็น กลับบ้าน เพราะฉะนั้น "ถ้าอยากจะทำ ใจต้องมาก่อน ไม่อย่างนั้นพอทำไปเรื่อยๆ หนักเข้าก็คงไม่ไหวอยู่ดี"

ข้อดีในฐานะที่เป็นผู้หญิงทำงานนี้

ที่ชัดๆ เลย ก็คือ ด้วยความที่เราเป็นผู้หญิง เวลาเจอลูกค้าผู้หญิงด้วยกันก็จะแบบแฮปปี้มาก ทำให้เขาไม่เกร็งเวลาอัด คุยกันง่ายขึ้น เหมือนเขาจะประหม่าน้อยกว่า อย่างเช่นวันก่อน น้องเมญ่า นางสาวไทย มาอัดร้องที่ห้อง เราก็คอยดูแล ปรับไมค์ เอาหูฟังให้ ก็แบบราบรื่น เขาก็สบายใจ เพราะเป็นผู้หญิงด้วยกัน

ซาวด์เอ็นส่วนใหญ่เป็นผู้ชาย ซึ่งถ้าเป็นผู้ชายเขาอาจจะเกร็งๆ เราก็จะได้เปรียบตรงนี้ แต่จริงๆ แล้วไม่ว่าเราหรือลูกค้าเป็นจะเพศอะไร เราก็ต้องหาวิธีวางตัวและสื่อสารกับเขาให้ดีที่สุด ไม่เกี่ยวกับว่าเป็นหน้าที่ของซาวด์เอ็นหรือไม่ แต่เราว่ามันก็เป็นเรื่องปกติในการดำเนินชีวิตทั่วไปด้วยซ้ำ

ในประเทศเรา มีซาวด์เอ็นจิเนียร์ที่เป็นผู้หญิงเยอะไหม

ที่รู้จักก็มีพี่แฟงที่ studio 28 เป็นรุ่นพี่ที่วิทยาลัยเหมือนกัน อาชีพนี้มีผู้หญิงน้อยมาก ด้วยข้อจำกัดหลายๆ อย่าง แต่ถ้าเทียบกับเมื่อก่อน คิดว่าคงมีเยอะขึ้นมาก แต่เราแค่ไม่รู้มากกว่า

เข้าใจว่าในการบันทึกเสียงแต่ละครั้ง ต้องมีหลายขั้นตอน ชอบตอนไหนที่สุดเวลาอัดแต่ละครั้ง

ชอบตอนช่วงเตรียมการอัด ตอนตั้งไมค์ รู้สึกดี มันสนุก ได้เลือกซาวด์ เลือกไมค์ อารมณ์ประมาณ เฮ้ย ซาวด์นี้มันใช่ รู้สึกดีทุกครั้ง แต่ช่วงอัดนี่อาจจะน่าเบื่อนิดหนึ่ง (ผู้เขียน: ทรมานสินะ ฟังแบบวนๆ เป็นเวลานานๆ) แต่ถ้าเจอนักดนตรีเก่งๆ ดีๆ นี่ ก็ดีเลยนะ แบบซาวด์มันจะดีตั้งแต่เล่นออกมาเลย จะใช้ไมค์อะไร จะตั้งตรงไหนก็เพราะ แทบไม่ต้องทำอะไรเลย ฟีน (ฮ่าๆๆ) แล้วมันจะมีอารมณ์ประมาณว่าพอเจอนักดนตรีเก่งๆ เหมือนเขามาเล่นดนตรีสดแบบเพราะๆ ให้เราฟัง รู้สึกดีมากๆ เหมือนดูคอนเสิร์ตอยู่

เคยเจอศิลปินระดับโลกไหม

เคยๆ อย่างเช่นนักเปียโนของวง Four Play ชื่อ Bob James เล่นดีมากๆ ก็เคยมาทำอัดที่ห้อง

สรุป ไม่ใช่ว่าซาวด์จะดีอยู่ที่เครื่อง หลักๆ แล้วมันคืออยู่ที่นักดนตรีล้วนๆ

ใช่เลยๆ ยกตัวอย่างที่ห้องอัดที่เคยเจอมา กลองชุดที่ห้อง วันก่อนมีคนมาอัดซาวด์แบบหนึ่ง พออีกวันหนึ่ง กลองชุดเดียวกันแค่เปลี่ยนคนตี ทุกอย่างมันออกมาดีต่างกันมากๆ จะตั้งวางไมค์ตรงไหนก็ดีไปหมด คือมันไม่ใช่แค่เรื่องเพี้ยนนะ มันหมายถึงเสียงที่ได้ น้ำหนักของเสียง จังหวะ groove ทุกอย่าง ที่ทำให้มันออกมาเป็นเพลง น่าจะประมาณนั้นมากกว่า แต่คือเราก็ทำให้ดีที่สุด เราก็ช่วยให้มันอยู่ในมาตรฐานที่ทำได้ ไม่ใช่ว่าเจอคนไม่เก่งมาแล้วยี้ใส่ อันนั้นก็ไม่ใช่ เพราะหน้าที่เราคือ ช่วยเขาให้เล่นและอัดออกมาได้ดีที่สุด แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะมาหวังพึ่งเราอย่างเดียวนะ ต้องช่วยๆ กัน แต่ที่ห้องอัดที่ทำงานอยู่นี่ ส่วนใหญ่จะเจอแต่คนเก่งๆ ก็โชคดีไป เพราะมาตรฐานเราอยู่ในระดับมืออาชีพ ราคาก็ไม่ได้ถูกมาก เลยเหมือนเป็นการสแกนคนที่จะมาทำงานไปในตัว จะเป็นคนที่ซีเรียสกับงานจริงๆ เสียส่วนใหญ่

มีอะไรฝากถึงน้องๆ ที่อยากมาทำงานสายนี้ไหม

ก่อนอื่นเลย อย่างที่บอก ใจต้องรัก เพราะมันคืองานบริการ คือเวลานั่งอัด ถ้าคนไม่ชอบจริง มันก็อาจจะเบื่อได้นะ ฟังเพลงซ้ำๆ อัดวนๆ ประโยคเดิมๆ ไปเรื่อยๆ เป็นชั่วโมงๆ อะไรแบบนี้ ถึงได้

บอกว่า ต้องรักจริงๆ แต่บางทีเจอนักดนตรีเก่งๆ ก็ทำให้เราสนุก เวลาทำมันก็มีหลายด้าน ต้องลองชั่งใจดู คือในความคิดของเรา ไม่ใช่แค่การอัดเสียง ตั้งไมค์ หรือการมานั่งกดอัดหน้ามิกเซอร์เท่ๆ มันมีรายละเอียดที่เราต้องเรียนรู้มากกว่านั้น มันคือการดูแลลูกค้าให้รู้สึกสะดวกสบาย ประทับใจ พูดง่ายๆ เลยคือ "บริการทุกระดับประทับใจ และซาวด์ต้องดี!!" อันนี้คือส่วนสำคัญเลย มันคือการทำงานศิลปะแบบหนึ่ง แต่ก็คิดว่า "อาจจะเหมือนการทำกับข้าวได้เหมือนกันนะ" เหมือนเวลาที่เราเลือกไปกินอาหารร้านนี้เพราะติดใจรสมือของแม่ครัวหรือกุ๊กของร้านที่เราชอบ ไม่ใช่ว่าใช้ของแพงๆ แล้วจะทำให้ได้ซาวด์ที่ดี มันอยู่ที่การฝึกฝนเรียนรู้ ความเข้าใจอุปกรณ์ เข้าใจลูกค้าและเลือกสิ่งที่เหมาะสมที่สุด เพื่อให้งานออกมาดีที่สุด ตามที่เขาต้องการ อีกเรื่องก็คือต้องมีจิตใจบริการ ไม่ใช่ว่า ฉันจะทำแบบนี้ จะเอาแบบนี้ ใครจะทำไม แบบนี้ก็ไม่ได้เหมือนกัน ในขณะที่เรียนก็ขยันหาความรู้เตรียมความพร้อมให้ดี เหมือนแอร์โฮสเตสที่เราเห็นตามสายการบินนั่นแหละ คล้ายๆ กัน ไม่ใช่ว่างานเขาคือแค่ทำตัวเองให้ดูสวยแค่นั้น มันมีทั้งบริการผู้โดยสาร เสิร์ฟน้ำ ความปลอดภัย งานนี้ไม่ต่างกันค่ะ (ยิ้ม) และก็ขอให้ทำงานอย่างตั้งใจเรียนรู้จากผู้มีประสบการณ์ให้เยอะๆ แล้วทุกอย่างก็จะดีเอง

จะเป็นซาวด์เอ็นจิเนียร์ จำเป็นไหมที่ต้องเรียนจบดนตรี

จริงๆ ก็ไม่จำเป็นนะ เพราะอย่างหลายๆ สถาบันที่เปิดสอนในต่างประเทศก็ไม่ได้มีข้อกำหนดว่าต้องจบดนตรีมาด้วย แต่แน่นอนว่าคนที่จะมาเรียนก็ต้องมีพื้นฐานความชอบและสนใจทางด้านนี้บ้างอยู่แล้ว แต่สำหรับเรา เราคิดว่าการที่เราเป็นนักดนตรีและผ่านหลักสูตรทางด้านนี้ มันช่วยเราได้มาก เวลาเรามาทำงานจริง ไม่ว่าจะเป็น ทฤษฎีดนตรี Ear training ประวัติศาสตร์ หรือ Orchestration เวลาเขามาอัดออร์เคสตร้า เราอ่านสกอร์ได้ เวลาอัดก็ง่ายขึ้นเยอะ หรือเราเป็นนักดนตรีไทย บางทีมีเครื่องดนตรีไทยมาอัด เราก็สามารถแนะนำเขาได้ เช่น พี่คะ อัดระนาดใช้ไม้นวม แบบนี้น่าจะดีกว่าค่ะ ถือว่าได้เปรียบกว่าจริงๆ "เพราะเราเป็นนักดนตรี เราจะเข้าใจนักดนตรีมากกว่าคนอื่นๆ"

อาชีพนี้ให้อะไรบ้าง

คิดว่าการทำงานในทุกสายอาชีพให้ประสบการณ์การทำงานที่คล้ายๆ กัน เราได้พบปะผู้คนที่พูดภาษาเดียวกัน ได้เพื่อนจากการทำงาน ได้เจอคนเก่งๆ โปรดิวเซอร์เก่งๆ นักดนตรีเก่งๆ ก็ได้เรียนรู้ ได้ครูเพิ่ม ถ้าคนที่สนุกกับงาน จะสามารถอยู่กับมันได้ตลอด อาชีพนี้มีอะไรให้เรียนรู้ไปได้เรื่อยๆ เทคโนโลยีเปลี่ยน เทรนด์ดนตรีของโลกเปลี่ยนไป เราก็ต้องหมุนตามให้ทัน

มาถึงตอนนี้ หวังว่าบทสัมภาษณ์นี้จะเป็นประโยชน์ให้แก่ใครหลายๆ คน ที่จะได้รับรู้เรื่องราวในหลายๆ แง่มุมของอาชีพที่เรียกว่า "ซาวด์เอ็นจิเนียร์" จากซาวด์เอ็นหญิงของเรามาไม่มากก็น้อยนะครับ